

Sygn. akt I AGa 191/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Ewa Mierzejewska
Sędzia:	SA Jerzy Nawrocki (spr.)
Sędzia:	SA Walentyna Łukomska-Drzymala
Protokolant	protokolant sądowy Anna Kłós

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2019 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki jawnej L. S. i spółka w L.

przeciwko M. Ż. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w L.z dnia 29 grudnia 2017 r. sygn. akt IX GC 146/15

I. zmienia w całości zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo oddala i zasądza od (...) spółki jawnej L. S. i spółka w L. na rzecz M. Ż. (1) 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście) tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. zasądza od (...) spółki jawnej L. S. i spółka w L. na rzecz M. Ż. (1) 10.257 zł (dziesięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt siedem) tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu odwoławczym.

I A Ga 191/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Lublinie po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) Spółki Jawnej L. S. i spółka w L. przeciwko M. Ż. (1) o zapłatę zasądził na rzecz powodowej Spółki od pozwanego 124.121,05zł z ustawowymi odsetkami od 4 grudnia 2013r. do 31 grudnia 2015 r., a od dnia 1 stycznia 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz 11.058,77 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwem z dnia 20 marca 2015 r. powodowa Spółka wносиła o zasądzenie od M. Ż. (1) 124 121,05 zł z odsetkami ustawowymi od 4 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty.

Jako podstawę faktyczną roszczenia powód wskazywał art. 415 kc w zw. z art. 471 kc w zw. z art. 443 kc. Wywodził, że pozwany pośredniczył we współpracy gospodarczej powodowej Spółki z firmą (...) z siedzibą w T. w B.. Powodowa

spółka sprzedawała w 2013 r. mięso i drób firmie (...). Sprzedaż odbywała się za pośrednictwem M. Ż. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe (...).

W wyniku współpracy nie zostały uregulowane należności z faktury (...) - w wysokości 65 941,20 zł oraz z faktury (...) - w wysokości 49 360,75 zł. Pozostałe należności z wcześniejszych faktur zostały uregulowane przez V. (...).

V. (...) nie zapłaciła należności ze wskazanych wyżej faktur uznając, że zapłaciła powodowej Spółce wszystkie należności płacąc je do rąk M. Ż. (1). Na powyższą okoliczność przesała powodowej Spółce kopie dowodów zapłaty.

Na dochodzoną kwotę składa się ponadto wartość nie zwróconych przez pozwanego pojemników w kwocie 8819,10zł. w których transportowane było mięso przez pozwanego.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa zarzucając, że powodowa Spółka nie wykazała żadnej z przesłanek odpowiedzialności pozwanego z art. 471 kc - z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, jak i z art. 415 kc - z tytułu czynu niedozwolonego.

Podniósł, że stronami umowy sprzedaży, na którą powołuje się powódka była powodowa Spółka i spółka bułgarska V. (...). Pozwany nie był stroną umowy i nie ponosi odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy sprzedaży. Pozwany jedynie współpracował z firmą (...), wykonując m. in. na jej rzecz usługi transportowe na trasie P. B..

Dodał, iż dołączone do pozwu pokwitowania wpłat nie dotyczyły zapłaty należności, których domaga się powód. Jedno z pokwitowań zostało wystawione w dacie, gdy powód nie nawiązał jeszcze współpracy z V. (...), następne dwa pokwitowania zostały podpisane przez A. V., a jedno z nich nie posiadało daty wystawienia.

Pozwany nie kwestionował, iż otrzymywał od V. (...) środki finansowe, jednakże w większości dotyczyły one wzajemnych rozliczeń wynikających ze współpracy pozwanego i innych firm z V. (...). Wszystkie środki finansowe, które pozwany otrzymał od V. (...) z przeznaczeniem by przekazać je powodowi, pozwany wpłacił powodowej Spółce.

Sąd Okręgowy ustalił, że w 2013 r. M. Ż. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe (...) był pośrednikiem w transakcjach dokonywanych przez (...) spółkę Jawną L. S. ze Spółką (...) w m. T. w B..

Pozwany oświadczył współwłaścicielom powodowej spółki, iż jest współnikiem tej bułgarskiej spółce, a także obiecał, iż zapłaci powodowej spółce za każdy kurs gotówką. M. Ż. (1) składał zamówienia u powoda, pobierał od niego towar, był obecny przy załadunku, organizował transport, odbierał od V. (...) zapłatę i przekazywał ją powodowi.

M. Ż. (1) zgodnie z umową zapłacił w całości do kasy powodowej spółki za pierwsze trzy faktury VAT (...) z 30 sierpnia 2013 r., (...) z 13 września 2013 r. oraz (...) z 11 października 2013 r. Na poczet faktury VAT nr (...) z 30 sierpnia 2013 r. opiewającej na kwotę 91 767,45 zł wpłacił jedynie 9 000 zł (k. 18-21).

Następnie pozwany odebrał od powoda kolejny zamówiony towar, za który nie dokonał zapłaty wartości faktur VAT (...) z 23 listopada 2013 r. oraz (...) z 4 grudnia 2013 r.

Z uwagi na brak powyższych wpłat powód nawiązał bezpośredni kontakt z odbiorcą towaru V. (...) w m. T. w B. celem uzyskania zapłaty od niego.

Na podstawie dokonanych uzgodnień V. (...) dokonała na rzecz powoda zapłaty kwoty 156 910 zł (k. 27-33). Wpłaty te zostały zaliczone na resztę należności z faktury VAT nr (...) oraz na częściową należność faktur (...).

V. Y., prezes V. (...) oświadczył, iż wpłacił uprzednio odpowiednie sumy pieniężne M. Ż. (1) i na dowód tego przysłał powodowi kopie dowodów zapłaty (k. 36-43).

Mimo wezwania do zapłaty z dnia 3 marca 2013 r. (k. 44) V. (...) nie zapłaciła dotychczas należności powoda.

Pozwany M. Ż. (1) otrzymał łącznie od V. (...) kwotę 154 245,54 zł, której nie wpłacił powodowi. Również wzywany do zapłaty kwoty 8 819,10 zł na rzecz A. T. nie dokonał zapłaty należności.

M. Ż. (1) został wezwany przez powoda do zapłaty kwoty 115 301,95 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 4 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty z tytułu sprzedaży mięsa drobiowego pobranego dla firmy (...) oraz kwoty 8 819, 10 zł za niezwrócone pojemniki (wezwanie z dnia 27 listopada 2014 r. k. 51). Pozwany odmówił zapłaty uznając, iż przedmiotowe wezwanie jest bezzasadne (k. 52).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, zeznań świadków oraz wyjaśnień stron.

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów przytoczonych w uzasadnieniu wyroku uznając, że ich prawdziwość i treść nie budziły zastrzeżeń Sądu i nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania.

Zeznania przesłuchanych w sprawie świadków Sąd obdarzył wiarą uznając je za spójne i szczere, a ich wiarygodność została zweryfikowana w oparciu o inne dowody zgromadzone w sprawie, w tym dowody z dokumentów, wobec czego stały się one podstawą ustalenia stanu faktycznego. Za wiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia złożone w trybie art. 299 k.p.c. przez współników powodowej spółki.

Dodatkowo – oceniając zeznania świadka S. D. – Sąd wziął pod uwagę, że świadek znany jest Sądowi z urzędu od lat co najmniej dwudziestu, jako radca prawny, którego cechuje wyjątkowa rzetelność i uczciwość oraz profesjonalizm.

Natomiast jako niewiarygodne Sąd ocenił zeznania pozwanego który twierdził, że nie otrzymał gotówki od firmy (...) przeznaczonej dla powoda. Sąd uznał te zeznania za nielogiczne. Gdy pozwany nie składał powodowi deklaracji, że zapłaci za towar, to równocześnie nie pośredniczyłby przy przewożeniu gotówki przeznaczonej dla powodów. Transport gotówki na dużych odległościach nie jest bezpieczny i pozwany nie miałby żadnego interesu by gotówkę przewozić na zlecenie firmy (...). Nie da się też pogodzić z zasadami logiki i doświadczenia życiowego dokonania przez kontrahenta bułgarskiego spłaty części należności powodowej spółki. Takie rozliczenie oznacza w istocie potwierdzenie, że wpłaty dokonane do rąk pozwanego przeznaczone były dla powoda. Wyjaśnienia pozwanego stoją nadto w sprzeczności z innymi dowodami uznanymi za wiarygodne.

Sąd Okręgowy uznał roszczenie powodowej Spółki za uzasadnione na podstawie art. 415 kc., zgodnie z którym kto z winy swojej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Za szkodę na podstawie art. 415 k.c. odpowiada osoba, której zawinione zachowanie jest źródłem powstania tej szkody. Przesłankami odpowiedzialności deliktowej są powstanie szkody, zdarzenie, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oznaczonego podmiotu, a także adekwatny związek przyczynowy pomiędzy owym zdarzeniem, a szkodą (J. Gudowski, Kodeks cywilny. Komentarz, 2013).

Sąd wskazał również, że zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar dowodu istnienia przesłanek przewidzianych w art. 415 k.c. spoczywa na poszkodowanym. Ponadto strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 zd. 1 k.p.c.).

Stwierdził również, że zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskaby swym aktywnym działaniem (wyrok SA w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014 roku, wydany w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, LEX nr 1511625).

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że w procesie zostało wykazane, iż pozwany będąc pośrednikiem w transakcjach dokonywanych przez powoda z V. (...) w B. pobrał od (...) spółka jawna L. S. i spółka towar, za który następnie mimo wezwania do zapłaty nie uiścił umówionej kwoty. W. szkody odpowiadała niezapłaconej części ceny za sprzedany towar. Sąd stwierdził, że sama wysokość szkody nie była kwestionowana przez pozwanego, a spór dotyczył wyłącznie zasady odpowiedzialności.

W ocenie Sądu analiza treści zgromadzonych dowodów w postaci faktur VAT oraz zeznań świadków oraz wyjaśnień stron pozwala na przyjęcie tezy, że na skutek zawinionych działań pozwanego polegających na zapewnieniu powoda, że działa jako wspólnik V. (...) i w imieniu tej spółki oraz na pobraniu środków pieniężnych przeznaczonych dla powoda od V. (...), spółka realizowała zamówienia wobec kontrahenta, za który nie otrzymała należnej jej kwoty w pełnej wysokości.

Na tej podstawie Sąd uznał, że powództwo o zapłatę kwoty 124 121,05 zł jest w całości uzasadnione i zasługuje na uwzględnienie na podstawie art. 415 k.c.

Sąd stwierdził ponadto „ubocznie”, że roszczenie powoda znajduje także podstawę w art. 471 k.c. Zgodnie z tym przepisem dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., a o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności za jego wynik.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w całości i zarzucając Sądowi Okręgowemu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 415 kc. w zw. z. art. 6 kc. poprzez niewłaściwe zastosowanie i błędne uznanie, iż powódka udowodniła zaistnienie przesłanek odpowiedzialności deliktowej po stronie pozwanego, bowiem samo pośrednictwo w transakcjach handlowych i w konsekwencji doprowadzenie powoda do niekorzystnej transakcji - jak się później okazało - z przyczyn niezależnych od pozwanego nie może być traktowane jako czyn zabroniony (delikt).

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 227 k.p.c. w zw. z 233 § 1 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonania jego oceny z pominięciem istotnego materiału oraz poprzez wyciągnięcie wniosków z niego niewynikających, a nadto sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego:

- nie sposób przyjąć, iż działanie pozwanego miało charakter zawiniony polegający na zapewnieniu powoda, że działa jako wspólnik V. (...), podczas, gdy powód miał pełną świadomość, że zawarł stosunek zobowiązaniowy z V. (...), z którą związany był wyłącznie V. Y. a pozwany był jedynie pośrednikiem w ich transakcjach handlowych

- pominięcie okoliczności, iż sprzedawane towary dostarczane były do bułgarskiej spółki, na nią też były wystawiane faktury VAT, z jej właścicielem- V. Y., powodowie uzgadniali stan zaległości, co świadczy, iż wszelka szkoda winna być rozpatrywana jako odpowiedzialność kontraktowa spółki (...) a nie delikt pozwanego;

- całkowite pominięcie, iż z zeznań powoda i świadków wynika, że bułgarski kontrahent, nigdy nie kwestionował swojej odpowiedzialności z tytułu pobranych od (...) towarów, a podnosił jedynie, iż rozbieżne pozostaje saldo wzajemnych rozliczeń

- pominięcie okoliczności, iż pozwany z pobranej gotówki od V. Y. miał rozliczać również inne podmioty, które sprzedawały towar na rzecz V. (...) o czym świadczą zeznania pozwanego jak również świadka przesłuchanego w drodze pomocy prawnej w niniejszej sprawie

- nieuwzględnienie faktu, iż zarówno strony jak i żaden z przesłuchanych świadków nie wskazuje, aby V. Y., kiedykolwiek nawet podczas rozmowy telefonicznej podniósł, że M. Ż. (1) jest jego współnikiem i to właśnie pozwany powinien zapłacić za towar bo to on zamawiał towar a nie V. Y.

- niezasadnej odmowie wiarygodności zeznaniom pozwanego, w zakresie w jakim Sąd uznał, iż gdyby pozwany nie składał powodowi deklaracji, że zapłaci za towar, to równocześnie nie pośredniczyłby przy przewożeniu gotówki przeznaczonej dla powodów, pomijając przy tym całkowicie zasady jakie towarzyszą na rynku transportowym a mianowicie, iż pozwany świadczy usługi transportowe i dążył do trwałej współpracy pomiędzy powodem a Y. Y. ponieważ z wykonanych przewozów czerpał korzyści finansowe i zależało mu na jak najlepszej współpracy aby strony kontraktu w dalszym ciągu korzystały z jego usług

3. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 231 kpc w zw. z art. 227 kpc i w zw. z art. 6 kc poprzez przyjęcie, iż powód udowodnił swoje roszczenie w zakresie żądanej kwoty z tytułu należności głównych tj. 115 301,95 zł oraz kwoty 8 819,10 zł za niezwrócone pojemniki w sytuacji gdy strona powodowa nie udowodniła w jakiej wysokości jej żądania są wymagalne a także wartości i ilości niezwróconego sprzętu opierając się w tym zakresie jedynie o wystawione faktury VAT, które stanowią dokument dla celów podatkowych, w sytuacji gdy strona pozwana od początku postępowania kwestionowała żądanie powoda

4. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 232 k.p.c. i art. 253 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 245 kpc poprzez oparcie ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia na przedłożonych przez powódkę dokumentach prywatnych, w postaci wszystkich dowodów KW – pokwitowania wypłat oraz oświadczenia V. Y. z dnia 21.04.2015 r. pomimo zakwestionowania tych dokumentów przez pozwanego i nie wykazania przez powoda prawdziwości tych dokumentów.

Pozwany wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania procesowego, z uwzględnieniem kosztów postępowania odwoławczego. Ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji, z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Powodowa Spółka wносиła o oddalenie apelacji i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja pozwanego jest uzasadniona w całości.

Przedstawiony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanemu ani na podstawie odpowiedzialności kontraktowej, ani na podstawie odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego.

Uzasadnione w pierwszej kolejności są te zarzuty apelacji, które dotyczą dokonania ustaleń faktycznych przez Sąd Okręgowy z pominięciem istotnego materiału dowodowego oraz wyciągnięcie wniosków dotyczących okoliczności faktycznych, które z tego materiału dowodowego nie wynikają.

Przede wszystkim nie ma żadnych podstaw w materiale dowodowym aby uznać, że powodowa Spółka nie wiedziała, że stroną umowy sprzedaży, podmiotem kupującym dostarczany przez nią towar za pośrednictwem M. Ż. (1), była Spółka (...) w m. T. w B.. Jeżeli nawet - czemu pozwany przeczył, pozwany przedstawiał się w początkowym okresie nawiązywania współpracy jako współnik tej Spółki, to z upływem czasu i w trakcie realizowania tej współpracy, dla powodowej Spółki było oczywistym, że stroną umowy jest Spółka (...) w m. T. w B., a nie M. Ż. (1).

Świadczą o tym wszystkie faktury wystawiane przez powodową Spółkę na Spółkę (...) w m. T. w B., [k14-17], w szczególności te, które dotyczą dochodzonego w niniejszym procesie roszczenia powodowej Spółki [k22,23]. Świadczą

o tym zeznania świadków, w szczególności zaś zeznania M. G. [k. 123] , która podała, że pozwany przyjechał po towar, który miał być wysłany do B. do V. (...). Pozwany tłumaczył, że nie jest współnikiem w tej firmie. Pozwany był przewoźnikiem, ale współpracował w szerszym zakresie przy wykonywaniu kontraktu, także płacąc w kasie gotówką w imieniu firmy bułgarskiej. W powyższym zakresie zeznania świadków – pracowników powodowej Spółki są zbieżne, a różnice w treści nie dotyczą kwestii zasadniczej, a mianowicie, że stroną umowy w związku z którą powodowa Spółka dochodzi zapłaty w sprawie niniejszej była Spółka (...) w m. T. w B.i powodowa Spółka miała tego świadomość.

Okolicznością potwierdzającą powyższy wniosek jest również okoliczność bezsporna w sprawie, a mianowicie ta, że w celu wyjaśnienia wątpliwości dotyczących realizacji kontraktu powodowa Spółka nie dokonywała uzgodnień sald z żadnym innym podmiotem, a jedynie ze Spółką (...) w m. T. w B.. Na koniec powodowa Spółka wezwała właśnie Spółkę (...) w m. T. w B. do zapłaty należności wynikających z niezapłaconych faktur (...).

M. Ż. (2) był wyłącznie przewoźnikiem towaru sprzedawanego przez powodowa Spółkę - Spółce (...). Czy w związku z podejmowanymi przez niego działaniami na rzecz, bądź w interesie Spółki (...) łączyła pozwanego jakakolwiek umowa z firmą (...), jest dla wyniku sprawy niniejszej rzeczą obojętną. Okoliczności te miałyby bowiem znaczenie w rozliczeniu pomiędzy Spółką (...) a M. Ż. (2). Natomiast dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy wystarczające jest przesądzenie, że roszczenie powodowej Spółki dochodzone w niniejszej sprawie nie wynika z żadnego stosunku kontraktowego zawiązanego pomiędzy powodową Spółką a M. Ż. (2).

W tak ustalonym stanie faktycznym brak jest zatem podstaw do przypisania pozwanemu odpowiedzialności wobec powodowej Spółki na podstawie art. 471 kc., gdyż roszczenie powodowej Spółki nie wynika z umowy zawartej pomiędzy stronami niniejszego procesu, lecz dotyczy realizacji kontraktu zawartego pomiędzy (...) Spółką Jawną L. S. i spółka w L. ze Spółką (...) w m. T. w B..

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wbrew stanowisku Sądu Okręgowego nie ma również żadnych podstaw do przypisania odpowiedzialności deliktowej M. Ż. (1).

Przesłanki tej odpowiedzialności oraz ciężar przeprowadzenia dowodu na okoliczność ich istnienia – zostały wskazane w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego. Niewątpliwie udowodnienie przesłanek odpowiedzialności deliktowej pozwanego obciążało powodową Spółkę.

Z podnoszonych przez powodową Spółkę podstaw faktycznych roszczenia wynika, że czyn bezprawny pozwanego miałby polegać na przywłaszczeniu przez niego, na szkodę powodowej Spółki kwot powierzonych mu przez ze Spółkę (...) w celu wykonania umowy sprzedaży, poprzez zapłatę nieuiszczonej części kwot z faktur (...) oraz z faktury (...).

Powodowa Spółka winna zatem w pierwszej kolejności udowodnić, że doszło do wręczenia przez Spółkę (...) określonej kwoty w celu spłacenia wierzytelności powodowej Spółki wynikającej z w/w faktur. Taki dowód nie został w sprawie przeprowadzony. Przedstawione przez stronę powodową kserokopie dokumentów pokwitowań kwot wręczanych przez Spółkę (...) są niewystarczające dla wykazania powyższej okoliczności.

Przede wszystkim ten materiał dowodowy został zakwestionowany przez pozwanego, który wnosił o dopuszczenie dowodów z oryginałów powyższych pokwitowań. Powodowa Spółka została wezwana do ich złożenia, ale zobowiązania tego nie wykonała. Zatem kserokopie znajdujące się w aktach nie mogą być z przyczyn formalnych uznane za dowód w sprawie - art. 253 kpc.

Niezależnie od powyższego wartość merytoryczna tych pokwitowań jest żadna. Gdyby nawet przyjąć, że stanowią one dowody przelewania kwot przez Spółkę (...), to brak jest podstaw do przyjęcia, że były to kwoty wynikające z niezapłaconych faktur (...) oraz z faktury (...). Pozwany bowiem nie kwestionował faktu, że przyjmował kwoty od Spółki (...) w związku z wykonywaniem umów w tym także tych, których stroną była powodowa Spółka. Z przedstawionych pokwitowań nie wynika natomiast tytuł świadczenia.

Niewątpliwie dowodem przesądzającym o przywłaszczeniu kwot wręczonych przez Spółkę (...) w celu spłacenia jej zadłużenia wobec powodowej Spółki, byłyby zeznania V. Y., prezesa V. (...), jednak dowód ten pomimo podejmowanych prób, nie został przeprowadzony, gdyż świadek nie stawiał się do Sądu. Konsekwencje nieprzeprowadzenia tego dowodu nie mogą obarczać pozwanego, skoro zeznania tego świadka miały potwierdzać fakt przywłaszczenia przez pozwanego pieniędzy na szkodę powodowej Spółki.

W tym stanie sprawy nie sposób także uznać za wiarygodny dowód z dokumentu stanowiącego oświadczenie V. Y. o spłaceniu zadłużenia wobec powodowej Spółki „gotówką do rąk M. Ż. (1)” [k. 74,75]. Również ten dokument został zakwestionowany przez stronę pozwaną, co skutkowało wezwaniem powodowej Spółki do złożenia oryginału, co również nie zostało przez nią wykonane. Zakwestionowanie tego dokumentu wynikało m.in. z posiadanych przez pozwanego informacji o ukrywaniu się V. Y., ze względu na jego zadłużenie wobec wielu kontrahentów. Fakt bezskutecznych prób przesłuchania świadka w niniejszym procesie ze względu na niestawianie się świadka do Sądu, uprawdopodobnia te okoliczności. W konsekwencji podważa twierdzenia powodowej Spółki, że V. Y. wręczył pieniądze pozwanemu. Poza bowiem jego oświadczeniem nie ma na tę okoliczność żadnych dowodów, a wartość tego oświadczenia, mając na uwadze, że V. Y. jest prezesem Spółki, która nie wykonała kontraktu łączącego ją z powodową Spółką, jest żadna. Jego oświadczenie - gdyby dowód ten mógł być dopuszczony stanowiłoby jedynie dowód na okoliczność, że V. Y. takie oświadczenie złożył. Nie przesądzałby natomiast, że takie świadczenie wykonał. Uzasadnione bowiem jest w tych okolicznościach twierdzenie, że V. Y. zmierza do uniknięcia odpowiedzialności kontraktowej, a powodowa Spółka znając sytuację finansową bułgarskiej Spółki dąży do obciążenia odpowiedzialnością M. Ż., w celu uniknięcia szkody powstałej wskutek niewykonania kontraktu przez Spółkę (...).

Z tych względów uznać należy, że powodowa Spółka nie udowodniła w sprawie przesłanek deliktowej odpowiedzialności M. Ż. (1).

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny zmienił w całości zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo jako bezzasadne i na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc zasądził od powodowej Spółki na rzecz pozwanego koszty procesy odpowiadające wysokości wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 3 600zł i opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc Sąd zasądził od powodowej Spółki na rzecz pozwanego koszty procesu poniesione przez niego w postępowaniu apelacyjnym, na które złożyły się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 4050zł i uiszczona przez niego opłata od apelacji w kwocie 6 207zł.